

visschersmeisje eindigt met edelman no. 1 te ontmoeten ten huize van haar pleegvader (edelman 2), terwijl edelman 3 haar zoo goed als gevraagd heeft. Dat, echter, het visschersmeisje edelman 1, zelf reeds verloofd met een adellijke jonge dochter, dol verliefd op zich maakt met het doel zich te wreken door hem zijn bruid te doen verloochenen, edoch zelf ten val wordt gebracht door de passie en het actief optreden van bovenbedoelden edelman 1, waaruit men ziet dat visschersbloed evenmin tegen blauw bloed op kan als visschenbloed tegen visschersbloed.

Er komt in dit boek een hypnotiserig ontucht-tafereel voor, dat niet voor de poes is en de schuldige wordt gestraft doordat het blauwe bloed met „een breede gulp uit zijn mond stroomt in *Café Suisse*, Kalverstraat, Amsterdam.

* * *

Van Oorlog en Vrede, door W. Jaeger, gep. kapitein van het N. I. Leger.

Tweede Bundel. Amsterdam.

(Zonder jaartal) bij A. M.

van den Broecke.

Drie ... wat? Verhalen, schetsen, fantazieën? Drie stukken proza, waarin verzen worden aangehaald, fransche en duitsche, waarin wel aardig wordt gekeuveld en wel onderhoudend verteld door iemand, die geen haast heeft en heel goed weet dat zijn getrouwe lezers uren lang naar hem willen luisteren. Komiek is de „richtsnoer"-recensie op de achterzijde van den omslag; maar de schrijver zelf is daardoor zeker onaangenaam verrast geworden. Een uitmuntend boek voor lees-bibliotheken en lees-gezelschappen; aardige lektuur voor de huiskamer.

* * *

Komen en gaan door W. Hartsinck, Arnhem.

J. Minkman (zonder jaartal).

De heer W. Hartsinck heeft geschreven *De vrouw van den bankier*, een roman die, volgens een beoordeelaar, „menig

romanvriend aan zijn leunstoel zal doen kleven" en hij schreef ook *Uit dorp en stad*, novellen die, volgens een anderen beoordeelaar, „een gezonde hartsterking vormen." Deze „letterkundige kost" moet dus zoo iets wezen van stroop en een oorlam. We hebben de verhaaltjes uit zijn laatsten bundel gelezen en zijn er hartgrondig van overtuigd dat de beoordeelaars gelijk hebben gehad. De heer Hartsinck laat iemand aan zijn leunstoel *kleven* en zijn „letterkundige spijzen vormen een gezonde *hartsterking*, waaraan in onze dagen van overprikkeling werkelijk behoefte bestaat." *Het Dagblad van Zuid-Holland* had wèl gelijk. We kunnen onze meening onmogelijk beter uitdrukken. En daarom zwijgen we maar. De stijl is van 't zelfde gehalte als die der aangehaalde recensie; d.w.z. niet veel zaaks.

* * *

Zijn poppetje, door Dirk Hoevelaar, Arnhem. J. Minkman (zonder jaartal).

Dit boekje bevat vijf verhalen. 't Is geschreven in dezen trant:

„Toen zij trouwden waren zij, wat men noemt, bemiddeld ... Hij was, wat men noemt, een nobele vent ... Niet lang na de wittebroodsweken begon zijn poppetje ongesteld te worden, eene ongesteldheid, die zich openbaarde in hoofdpijnen, duizeligheid en braken, verschijnselen die tamelijk algemeen zijn, maar haar zenuwgestel gevoelig schokten." Van een klein kind constateert de schrijver „dat het ook nog wel eens zuur kan ruiken." Verder lezen we: „dit vertrek had eene suite, „door eene porte brisée verbonden, die echter gesloten was." „De suite was eene trouwe copie van dit eerste vertrek." — „Met het oog op de armoede, die er in de stad heerschte, liet de veiligheid in de laatste weken te wenschen over." „Wat wordt er van onze militairen, die op eigen wieken weder de burger-maatschappij betreden?" — „mijn geheele buiten ademt dan ook een, ik durf zulks vrijmoedig